

foretaget ad officiel Vej, den er sket gennem Lægerne. Man er kommet til det Resultat, at der i alt Fald er godt og vel et Par Hundrede, som trænger til Ophold udenfor Hjemmet. Af disse Patienter, hvis Forhold Lægerne har undersøgt, havde de 76 daglige svære Anfald, 41 var voldsomme og derfor farlige baade for sig selv og andre, men 37 var ansete for at være aandsfriske, og 102 var nogenlunde. Det vil sige, at 64 pCt. af de Epileptikere, som man mener burde være udenfor Hjemmet, var saaledes, at de sandsynligvis vilde kunne bedres. Det menes, at der er i alt ca. 4 000 Epileptikere i Landet, og af dem skulde mindst ca. 1000 være paa Anstalt, fordi de ikke kan være i deres Hjem. At springe saa højt op som til 1 000 tør man selvfølgelig ikke, naar man slet ingenting har i Øjeblikket, men noget synes jeg, der maa foretages.

Der nævnes her af Lægerne de Epileptikere, som skulde opholde sig udenfor Hjemmet, og som har et Hjem, hvor de er meget besværlige. Men der findes epileptiske Stakler, som ikke har noget Hjem, og de er naturligvis meget, meget værre stillede. Jeg har været ude for et saadant Tilfælde. Det var en Pige. Da hun var 7 Aar gammel, døde hendes Moder fra 8 Børn, hvoraf de 6 var ukonfirmerede. Som voksen kom hun ud at tjene. Hun var en net og flink Pige, men fik som voksen Epilepsi. Faderen havde giftet sig igen, men Stifmoderen vilde ikke have hende i Hjemmet. Saa kom hun hen, hvor de voksne Epileptikere kommer hen, til Philadelphia ved Dianalund. Der har hun været i 3—4 Aar. Hun er gentagne Gange gaaet derfra, idet hun har erklæret, at Opholdet var uudholdeligt. Hver Gang hun kom tilbage, blev hun ligesom andre, som havde baaret sig ad paa lignende Maade, Genstand for Straf, vilkaarlig slaet sammen med helt sindssyge, som de skulde være alene med, og hun har erklæret, at hvis hun skal derved igen, tager hun Livet af sig. Jeg er fuldkommen sikker paa, at hun gør det. Hun er aandsfrisk og vil gerne bestille noget, men faar Anfald en Gang imellem; derfor kan ingen have hende, og noget Hjem har hun ikke, da Stifmoderen ikke vil have Børnene hjemme. Denne Kvinde søgte jeg for mit Vedkommende at faa indlagt paa Rigshospitalet. Der tager man Epileptikere under Anfaldet, men saa snart Anfaldet er forbi, sender man dem ud igen, man maa ikke beholde dem der. Hun er da havnet paa Almindelig Hospitals Sygehus, hvor hun forhaabentlig, til Trods for at det ikke er

noget flot Opholdssted, maa faa Lov til at blive, uden at Forsørgelseskommunen sender Bud efter hende, fordi den muligvis kan have hende noget billigere derovre, men ikke som hun har det i de Forhold, hvorunder hun nu er anbragt. Som jeg allerede har nævnt, er hun arbejdsom, hun vil gerne bestille noget, men Anfaldene gør, at hun ikke kan være hos fremmede, og hun kan heller ikke være hos sine Slægtninge, som lever under mindre Forhold.

I Kommissionsbetænkningen gøres navnlig gældende, at Epileptikerne paa en Anstalt kan lære at behandle deres Sygdom, akkurat paa samme Maade som tuberkulose lærer at behandle deres Sygdom, en Omstændighed, som medfører, at mange tuberkulose efter at være kommet ud fra Sanatoriet er i Stand til at bevare deres Sundhed ved de Forsigtighedsregler, som de har lært at iagttage. Jeg vilde derfor mene — og det har været Anledningen til, at jeg har draget denne Sag frem i Forbindelse med den foreliggende Sag, med hvilken den har nøje Forbindelse —, at Regeringen snarest burde røre paa sig for at skaffe den epileptiske Befolkning de Hospitaler, som den har Brug for. Allerede i 1901 har det daværende Sundhedskollegium overfor Regeringen erklæret, at Spørgsmaalet om Epileptikernes Behandling var en Statsopgave. Det samme siger Købstadforeningen paa sit Møde i Aalborg i November 1915, ved hvilket der vedtoges en Beslutning, hvorved der til Regering og Rigsdag rettes Andragende om Oprettelse af en Statsanstalt for ældre Epileptikere. Denne Resolution var foranlediget ved nogle Forhold paa Philadelphia. Der fremkom paa dette Møde meget stærke og kraftige Udtalelser om Philadelphia. Ogsaa jeg har været dernede og set paa Anstalten og vil sige, at den er med et mildt Udtryk lidet hyggelig — skulde jeg forstærke det en Smule, ikke ret meget, vilde jeg sige, at den er uhyggelig, hvad Udseendet angaar, og efter det Indblik, jeg har faaet i Behandlingen, tror jeg heller ikke, man kan sige, at denne er saaledes, som disse, selvfølgelig vanskelige, Mennesker kunde have Kræv paa. Medicinalkommissionen fremsætter i Betænkningen af Maj 1919, altsaa den samme, som omhandler Lovforslaget om et Sindssygehospital i Jylland, Forslag om, at der bygges et Epileptikerhospital. Nu er der faldet mig den Tanke ind — den kan ikke realiseres straks, jeg vilde ogsaa nødig have, at det skulde stoppe dermed —, at naar det Udvalg, der her er Tale om, bliver færdigt og forhaabentlig hurtig